

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

én vloggen wat af:

Zin.nl/relax

Lieve Mylou EF,

In de groene winkel sta ik in de rij voor de kassa achter een klassieke, in paars- en mosgroene wapperende lappen van natuurzijde gehulde Zeister vleermuis. Haar gewaad ruist terwijl zij haar met klei besmeurde winterpenen langzaam een voor een op de band legt. Er valt er eentje op de grond en ik wil hem voor haar oprapen maar ze steekt haar hand naar mij omhoog en houdt me tegen. Ze wendt zich tot het meisje achter de kassa: "Ga jij eens even een nieuwe voor me halen?" Het groene chagrijn kolkt uit al haar poriën. "Waarom zou zij dat moeten doen?" Ik klink feller dan de bedoeling is. De ogen van de vleermuis veranderen nu in pistoolloopjes en dan richt ze haar gefragmenteerde blik op mij. Ik voel de vlammen uit al mijn gaten slaan. Zou ik een haatopvlieger hebben?

Ik voel de vlammen uit al mijn gaten slaan. Zou ik een haatopvlieger hebben?

Ik blijf rustig en met mijn alleraagste stem zeg ik: "Wat is er mis met deze wortel?" Ik hield het ding in mijn hand en had ongelukkig veel zin om haar er een lel mee te verkopen, maar omdat dat echt niet meer kan in mijn huidige levensfase leg ik de peen rustig bij haar andere boodschappen en besluit verder te zwijgen. Dit ondanks de tirade die ze tegen

me afsteekt over mijn zwarte energie. Rust, reinheid, regelmaat en geen onnodige confrontaties met verknipte vleermuizen is mijn nieuwe credo en uiteindelijk rekent ze gelukkig gewoon af en verdwijnt. Fjoe! Even ben ik heel trots op mezelf maar de rest van de dag komt er niets meer uit mijn handen.

Ik zou willen, lieve Mylou, dat ik dit soort gebeurtenissen als een aal van me af kon laten glijden maar met het klimmen der jaren word ik een steeds machteloze slaaf van mijn amygdala. De rest van de dag herbeleef ik de situatie opnieuw en daar doemen dan steeds ergere beelden bij op. Dat is reuze vermoeiend en bovendien totaal niet constructief want ik ga natuurlijk nooit echt de vleugels uit haar vleermuisromp rukken en op de barbecue gooien.

Nou kan ik, net als jij, een hoop kwijt in het cabaret maar de laatste tijd merk ik dat het niet meer genoeg is. Ik heb een extra uitlaatklep nodig. Heb jij dat ook? Of heb jij genoeg aan het cabaret? Hoe ga jij om met jouw dagelijkse portie huis-tuin-en-keukenagressie? En dan ga ik er even van uit dat je, net als ik, netjes blijft en geen geweld gebruikt.

X

Dorine

Lieve Dorine W.,

Kruidje-roer-me-niet. Zo noemde mijn moeder me vroeger. "Mylou kan nergens tegen," dat was het woord over mij in de familie. Want je moest bij ons thuis maar overal tegen kunnen. Je moest het niet erg vinden dat er lacherig werd gereageerd als je hartjes op het raam tekende met de naam van een jongen erbij omdat je uit elkaar knalde van verliefdheid. Dat was tot daaraan toe. Maar waar ik me echt overheen moest zetten: de uitlacherij over mijn kleding, over hoe ik me in de wereld wilde tonen. Alsof ik een probleemgeval was. De agressie die in mij rondwaart, moet wel bodem vinden op die oude resten wanhoop en onmacht. Ach man, je had me eens moeten zien op dat verlaten stationnetje waar de trein wegens ondoorgroondelijke NS-redenen niet stopte, terwijl de avond viel, de wind sneed, en de regen naar beneden kletterde. Ik zie nog de angstige ogen van mijn toen 5-jarige dochter. Zulke giftige oerkreten had ze haar moeder nog nooit horen uitslaan. Als een idioot ging ik tekeer. Tegen grondstewardessen kon ik me ook nooit inhouden. Dat gezeur over anderhalf kilo bagage te veel. Zat ik weer tierend op de grond, naast een ontplofte koffer, om drie paar schoenen en boeken in m'n handtas te proppen. Hoe stijlloos dit soort scènes zijn, leer ik vooral door te kijken naar mijn kersverse echtgenoot. Je kent hem, dus je weet hoe beheerst, weloverwogen, goed geargumenteed, rustig en verstandig hij is. Maar zie dit even voor je: een Spaanse boulevard met ontspannen flanerende opa's en oma's en spelende kinderen, met daartussen één woest gebarend en stampend en zich de haren uit het hoofd rukkend mannetje dat alsmaar roept: "Dit kan niet, dit kán niet!"

Het kon wel. Ter gelegenheid van ons huwelijk hadden wij een paar overnachtingen in het appartement van een vriendin gekregen, en nu waren we de sleutel kwijt. Onvindbaar, tot op de dag van vandaag. Zeker, ook ik voelde wanhoop. Maar bij het zien van zoveel onwaardigs heb ik met mijn volwassen verstand een besluit genomen. Geen gebries meer in het openbaar. Mijn moeder kan trots zijn: haar kruidje-roer-me-niet heeft wortel geschoten en is uitgegroeid tot een standvastige plant. Misschien zie je het niet, maar ik weet: ik ben wiet.

Het kon wel. Ter gelegenheid van ons huwelijk hadden wij een paar overnachtingen in het appartement van een vriendin gekregen, en nu waren we de sleutel kwijt. Onvindbaar, tot op de dag van vandaag. Zeker, ook ik voelde wanhoop. Maar bij het zien van zoveel onwaardigs heb ik met mijn volwassen verstand een besluit genomen. Geen gebries meer in het openbaar. Mijn moeder kan trots zijn: haar kruidje-roer-me-niet heeft wortel geschoten en is uitgegroeid tot een standvastige plant. Misschien zie je het niet, maar ik weet: ik ben wiet.

Het kon wel. Ter gelegenheid van ons huwelijk hadden wij een paar overnachtingen in het appartement van een vriendin gekregen, en nu waren we de sleutel kwijt. Onvindbaar, tot op de dag van vandaag. Zeker, ook ik voelde wanhoop. Maar bij het zien van zoveel onwaardigs heb ik met mijn volwassen verstand een besluit genomen. Geen gebries meer in het openbaar. Mijn moeder kan trots zijn: haar kruidje-roer-me-niet heeft wortel geschoten en is uitgegroeid tot een standvastige plant. Misschien zie je het niet, maar ik weet: ik ben wiet.

Relax.

Mylou

Dorine Wiersma (1967, links) studeerde klassieke gitaar en tourt sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. **Mylou Frencken** (1966, rechts) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22). Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit jaar voor het eerst samen het theater in.

Zat ik weer tierend naast een ontplofte koffer, om drie paar schoenen in m'n handtas te proppen